

at bruge Bevillingen tiltrøds for alle forud givne Erklæringer, det er der Ingen, der vil vove at vedkjende sig. Der bliver intet Andet tilbage end den nøgne Ubegribelighed, at man har opstillet en saadan Bevilling som denne til Skolelærerne paa 300,000 Kr., men saaledes omgjør det med Erklæringer, at det var en Umulighed at bruge dem, og jeg spørger nu: kan man tro, at en Forsamling, som virkelig ønsker en Udjevning, skulde lade den første begyndende Udjevning strande derpaa, at der ikke blev indført i Lovforslaget en saaledes i samme Dieblit tilbage-tagten Bevilling til Skolelærerne paa 300,000 Kr., en formel Bemyndigelse for Regjeringen til at give disse 300,000 Kr., men paa Billaar, at i Virkeligheden ikke en Dre deraf bliver udbetalt. Dette er mit Svar til det ærede Medlem.

Lige overfor det andet ærede Medlem (N. Rasmussen), der havde Ordet, skal jeg kun sige, at jeg for saavidt paasjønner den Form, det ærede Medlem gav sin Udtalelse, nemlig at han dog i alt Fald var saa billig og forsigtig, at han ikke forud anmeldte os, hvorledes det andet Thing vilde stemme, men kun udtalte en stærk Tvivl om, hvorvidt det andet Thing ved Afstemningen vilde slutte sig til Lovforslaget med den af os foreslaaede Ændring. Jeg mener, at vi kunne ikke og bør ikke tage noget væsentligt bestemmende Hensyn til en paa ufuldstændige Forudsætninger bygget Tro om, hvad det andet Things Flertal vil gjøre eller ikke, naar vi selv med klar, rolig Bestemthed kunne se for os, hvad vi maa anse for rigtigt at stemme for. Det ærede Medlem brugte forsigtige Udtryk; det var ikke trolig, ikke rimelig, at Folkethinget vilde tage det ændrede Forslag. Jeg vil derom hverken sige det ene eller det andet, men jeg vil sige: Lad Folkethinget, naar det derom har at stemme, paa sit Ansvar tage sin Beslutning, ligesom vi paa vort Ansvar tage vor Beslutning. Lad os overhoved erindre, at, hvis vi vilde gaa tilbage til en Betragtning af alt, hvad der ligger forud for denne Tid, vilde det ikke være vanskeligt at paavise, hvad det er, man gjentagne Gange har forlangt af Landstinget, hvorledes Landstinget har strakt sig saa langt, som det paa nogen Maade kunde, uden at det tidligere førte til nogen Overensstemmelse. Men jeg ønsker ikke at optage en saadan tilbagekøende Forhandling og skal derfor indstrænge mig til at bede om, at ethvert Medlem vil stemme efter sin egen Overbevisning og ikke tage Hensyn til mulige Forsikringer og Meddelelser, om hvad det antager, at Andre, hvis Dom man dog ellers ikke erkjenber som afgjørende for sig, vilde gjøre paa et senere Trin af Sagens Behandling.

S. Andersen: Jeg maa vist være bleven misforstaaet af den ærede Ordfører, eller ogsaa maa jeg have misforstaaet ham. Saavidt jeg

forstod ham nu, vil han paastaa, at efter min Opfattelse skulde, naar dette Ændringsforslag ikke blev vedtaget, Ministeren være pligtig til at udbetale til Skolelærerne (Krieger: Nei, nei)... nei paa ingen Maade. Jeg har sagt, at saaledes som Forslaget foreligger, kan Ministeren benytte Pengene, naar han vil, og naar Ændringsforslaget bliver vedtaget, kan Ministeren ligeledes benytte Pengene, naar han vil. Det er min Opfattelse af Sagen, thi der staar efter den Maade, hvorpaa jeg fortolkede det før, ikke et Ord om, at han ikke maa bruge dem. Jeg er ingenlunde bleven overbevist ved den ærede Ordførers Paastand, og naar det ikke var den paatrængende Nødvendighed, den korte Tid, kunde jeg meget godt gaa ind paa Ændringsforslaget, thi det siger i Grunden ikke Andet, end hvad der allerede staar i Forslaget; men nu er Tiden paatrængende, og det gjælder om ikke at spille den ved at lade Forslaget passere frem og tilbage uden maaste tilsidst at opnaa Noget. Det kan være meget vanskeligt at sige, om et saadant Forslag gaar igjennem i det andet Thing, derom skal jeg ikke udtale mig, det har jeg ingen Fuldmagt til og kan ikke danne mig nogen bestemt Mening om.

Brasch: Det forekommer mig, at den store Vanskelighed, som man støder paa ved det nærværende Forslag, egentlig er den at give det en Form, som kunde tilfredsstille. Det forekommer mig, at det er udtrykt fuldstændigt i Forhandlingerne derovre, at dersom man kunde give Landstingets Medvirkning i Forslaget et Udtryk, vilde man gerne, men man har frygtet for ikke at kunne gjøre det paa en i og for sig tilfredsstillende Maade. Nu er der her kommet et Forslag over til os, som efter Alt, hvad der lyder til os, forlanges vedtaget, ventes vedtaget aldeles i den Form, hvori det foreligger. Der er noget Peremptorisk i en saadan Fordring, og jeg tror, at der deri er en Misfjendelse af Landstingets naturlige Ret til at have en Mening baade om Forslagets Form og om dets Indhold. Jeg ser meget godt de Vanskeligheder, der foreligger fra den anden Side for at fremkomme med et Forslag, som Flertallet derovre vil acquiescere ved, men jeg tror ogsaa, at de ærede Herrer derovre maa erkjende, at det er for meget forlangt af os, at vi skulde tage det pure, som det foreligger. Den lille beskudne Ændring, her er fremkommet, er af en saadan Bessaffenhed, at dersom der virkelig paa det andet Sted, i det andet Thing er en alvorlig og god Villie til at komme bort fra den nærværende Situation og de nærværende Vanskeligheder, viger man ikke bort fra denne Ændring; den er i og for sig saa fuldstændig berettiget fra Landstingets Side, at det forekommer mig, at Landstinget ikke uden at frænte sin egen Stilling, sin egen Verdighed kan modtage Forslaget i den foreliggende Stikfælse. Derfor